

En büyük acılar, kaygılara döndü

Ölüm çanları kimin için çalıyor soran yok

Doğru insanların ömrü tükeniyor

Başına takılan çiçeklerden daha çabuk

Hasta olmadan ölüveriyor insanlar.

W. Shakespeare (Macbeth'ten)

Hitler'in propaganda subayı Joseph Goebbels, yakmak için Berlin meydanlarına yüzlerce kitap yığıyordu. Kitaplarının bu dağ yığnında olmadığını gören bir yazar şöyle haykırıyordu: "Benim kitaplarımı neden yakmıyorsunuz?" O kitaplar içinde olmak her yazar için bir onurdu. Çünkü kara propaganda, Nazi Almanyasında Faşizme karşı direnmeyi öğretmişti onurlu aydınlara.

Diktatörel her iktidar, kendi kara, kanlı egemenliğinin sözcüsü bir Goebbels yaratmıştır. Siyasal-toplumsal esenliğimizi sağladığını savlayan bu sözcüler, toplumsal-siyasal-kültürel yaşamın her alanına karışmayı "geleceklerinin bekası" için zorunlu görürler. Heykelleri yıkarlar, filmleri yakarlar, kitapları yasaklarlar.

Böylesi günlerden geçiyoruz. İktidarın kültüre saldırısı, geçtiğimiz günlerde bir bakanının sözleriyle görülmüştü. Bir cunta generalinin ağzıyla konuşan bakanın sözleri, bugünün kara siyasetinin gerici "kültür terörü"nü de göstergesiydi.

Sanata, kültüre yönelik saldırıların yeni olmadığını biliyoruz. Kendileri gibi düşünmeyen herkesi susturmak istiyorlar. Tehditle ya da ölümlle. "Köpeklerin bırakılıp taşların bağlandığı" bir ülkede yaşıyoruz.

Hrant Dink'in beş yıldır süren davasından çıkan kararlar da bir kez daha gördük bu oyunu. Derin devlet, derin nimete çevirdi katillerin geleceklerini ve vicdanlarımızı yaralayan bir "yargı terörü"yle siyasallaşan adaleti ülke tarihine armağan etti.

Öte yandan da ülkenin başbakanı, kendi düşüncelerinin taşıyıcısı bir gazetenin yıldönümü gecesinde tüm muhalif basını yeniden karşısına aldı. Onları "darbecilikle, tacizcilikle, polis katilliği" ile suçladı. Basın, ifade ve düşünce özgürlüğünün başbakanın siyasal öfkesine kurban edilmesi bizleri bir kez daha yaraladı.

Yurttaşını düşman bilen bir yargının, siyasal iktidarların eli kandan asla kurtulamaz.

Yarın Bugündür

Yazar Administrator

Cuma, 27 Ocak 2012 00:00 - Son Güncelleme Salı, 26 Mart 2013 17:37

Uludere'deki halk kıyımı, Diyarbakır İçkale'de derin devletin JİTEM toplu mezarları, Mutki'deki ölüm çukurları da böyle söylüyor. Dersim kırımından özür dileyen bugünün iktidarı, 1915 Nisan belleğini ve seksenlerin, doksanların yargısız infazlarını, gözaltında kayıplarını silmiş görünüyor.

Halkın iradesiyle yönetime gelen belediye başkanlarını, onurlu gazetecileri, avukatları, aydınları kendi rejimi için tehdit gören bir iktidarın ülkeyi götüreceği, götürdüğü yer, diktatörlük değil midir?

Biz yazarlar; bu siyasal, yargısal, toplumsal baskıların ülkemizin kara yazgısı olmadığına inanıyor ve bu kuşatmaya karşı yazarak, düşünerek direneceğimizi bir kez daha kamuoyuna duyuruyoruz.

TÜRKİYE YAZARLAR SENDİKASI